

[Boligministeren]

Jeg vil dog gerne glæde fru Lissa Mathiasen ved endnu en gang at henlede opmærksomheden på den arbejdsgruppe, jeg har nedsat, og som inden 1. april 1990 skal komme med et oplæg til en forenkling af boligstøttereglerne netop for at undersøge, hvorvidt det er muligt at afgrænse de grupper, der generelt er ramt særlig hårdt og vedvarende af det nye indkomstbegreb, og om muligt at foreslå en hjælp specielt til dem.

Arbejdsgruppen skal som sagt inden 1. april komme med sit oplæg.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt takke ministeren for svaret.

Ministeren henviser til, at der nu er nedsat en arbejdsgruppe, der i april 1990 barsler med nogle mulige løsninger for folk, der er kommet i klemme.

Det, vi taler om her, og som vi i øvrigt lige har fået svar på også fra boligministeren, er en gruppe mennesker på mellem 100 og 200 personer, som har oplevet et fald på mere end 5.000 kr. om året. Jeg kan sige, at der er personer, der pr. 1. januar 1989 har oplevet et fald på knap 2.000 kr. pr. måned. De vil ikke blive hjulpet, når der faktisk kommer til at gå 1½ år, før der eventuelt måtte komme nogle løsninger.

Jeg har ikke på noget tidspunkt lagt skjul på, at vi i den grad har været medvirkende til at ændre boligstøtteleven, men samtidig vil jeg godt sige, at vi heller ikke på noget tidspunkt har forsøgt at fralægge os ansvaret. Vi er parate til at erkende, at vi fik lavet noget utilsigtet for en lille gruppe mennesker.

Jeg vil derfor godt en gang til spørge ministeren, om jeg må opfatte det på den måde, at ministeren ikke for nærværende agter at iværksætte de nødvendige foranstaltninger, som ikke nødvendigvis behøver at gå ud over boligstøtteleven. Man kunne blot give kommunerne adgang til individuelt at yde disse 100-200 personer, som er blevet ramt, op til et par tusinde kroner om måneden. De kan nemlig ikke vente i 2 år.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg vil gerne gentage over for fru Lissa Mathiasen, at den arbejdsgruppe, der som sagt inden 1. april – så lang tid er der immervæk heller ikke til 1. april – skal fremkomme med et oplæg, specielt vil tage disse gruppers interesser med i sine overvejelser.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at de mennesker, vi taler om, er – og nu nævnede fru Lissa Mathiasen selv mit svar til Boligudvalget den 10. i denne måned – en meget lille kreds.

Kun mellem 100 og 200 pensionisthusstande kan formodes at miste mere end 5.000 kr. årligt, og de, der vil miste over dette beløb, vil være ganske få og meget atypiske eksempler.

En generel løsning må jeg som sagt afvise. Individuelle løsninger kan naturligvis overvejes, men i så fald må bistandslovens regler medinddrages i vurderingen.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg takker for svaret. Jeg vil godt sige, at netop på baggrund af, at det er denne lille personkreds, vi taler om, er det endnu mere grotesk og uforståeligt, at man ikke også fra ministerens side vil være med til at udvise ansvarlighed over for disse mennesker, som på det tidspunkt, hvor arbejdsgruppen barsler, meget vel kan være i en situation, hvor de har mistet noget, der ligner 36.000 kr., i boligstøttelån.

Jeg vil derfor stille ministeren et par spørgsmål mere: Vil det sige, at ministerens eneste løsningsmodel over for disse personer er at forsøge at hjælpe dem via lovforslag nr. L 65?

Hvis det er tilfældet, vil jeg også spørge ministeren: Hvorledes er kommunens pant i den enkelte ejendom stillet i denne sammenhæng?

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Det fremgår klart af det lovforslag om tvangsauktionstruede ejere af ejendomme, som vil blive vedtaget, at kreditforeningerne og pengeinstitutterne skal tage individuelle hensyn. Det skal være hensyn som afvejelse af muligheden for, at de pågældende kan blive boende i deres huse. Det vil sige, at samtlige personkredse, også dem, som vi her taler om, naturligvis vil blive omfattet af den vurdering, som kreditforeningerne og pengeinstitutterne skal lægge til grund, hvis de skønner, at der er en mulighed for, at de pågældende kan blive boende, hvis lånene omlægges.

Jeg vil endnu en gang henlede fru Lissa Mathiasens opmærksomhed på, at det er en meget lille personkreds, vi taler om, og at det er utrolig få og atypiske tilfælde, fru Lissa Mathiasen har fremhævet. Der kan ikke lovgives generelt om en så lille og atypisk kreds af mennesker.